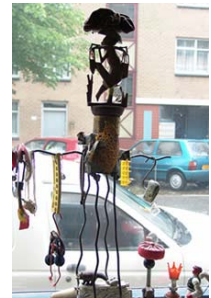

Statische beweging..bewegende stilstand

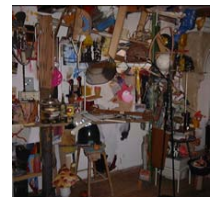
Wim Vonk tekent elke dag, jaar in jaar uit. Tekenen is voor hem ademen en denken. Al deze gedachtenoefeningen hebben een enorme vrijheid van handelen teweeg gebracht die los van elk medium of liever in elk medium zijn weg vindt.... de taal van het tekenen van Wim Vonk is vrij en onafhankelijk van welk concept en van welke bedoeling dan ook.... het is de pure verwondering die beelden creëert. Kunst en anti-kunst. Ambacht, vorm en niet-vorm, harmonie en paradox.

Wim Vonk is ook elke dag bezig met spullen, objecten om hem heen. Thuis bij het opruimen, op straat, in verloren hoeken en bakken, en elk ding, elk voorwerp vindt een plek in het grotere geheel. Alles is letterlijk bruikbaar, waardevolle en waardeloze dingen, vormeloze, kapotte, esthetische, of geladen objecten. Want wie bepaalt wat en waarom iets waardevol/waardeloos is? Elk voorwerp krijgt een nieuwe betekenis, waarbij de aan het ding gehechte betekenis soms des te duidelijker naar voren komt of deze totaal verliest. Omdat het duidelijk een persoonlijke lading heeft, omdat het uit een voorbije tijd stamt, of puur om de vorm, de kleur of het materiaal.

Het werken in 3D is heel organisch gegroeid vanaf de 80er jaren, vooral op zijn volkstuin. Later groeide er een grote wand in zijn huis aan de PH kade die hij samen met zijn zoon Tom heeft gebouwd (1998-2006).

Koffieapparaten, verlichting en de meest uiteenlopende verzamelingen vormden een kaleidoscopisch beeld waarin ook het geluid belangrijk werd. De dingen vonden als vanzelf hun plek. Niets mocht vastgelijmd of getimmerd worden: viel het om dan bracht dat nieuwe vormen en mogelijkheden voort.

De wand kreeg door de tijd een enorme verdichting. In 2000 vond hij een draaiplateau. Daarmee kon hij de zaak letterlijk draaiende houden. De beelden begonnen elkaar ook aan te raken. Door deze (subtiele) aanraking zetten ze elkaar in beweging, maakten ze met elkaar een muzikaal geheel. Spannend omdat het op elk moment letterlijk in elkaar kon storten. Het was voortdurend zoeken naar de balans, het evenwicht. Kristallen vazen en asbakken opgestapeld op een tafel met 3 poten, vormen een poëtisch beeld met het licht dat er doorheen speelt. Schaduwen op de muur, het licht van de TV, het geluid van de straat, en de dingen van de dag. Het ene voorwerp valt om en het andere groeit en steunt een nieuwe tak. Het beeld is dus nooit af. Het is altijd een momentopname, tussen het verleden en de toekomst. Het relateert het menselijk bestaan, het bestaan van elk individu. Het gaat niet om de spullen of om de gevonden voorwerpen. Het gebruik van afval is slechts het gevolg van de aanwezige materie, de spulligheid in het bos van voorwerpen om ons heen.

In de grote fabriek in Weesp kon het losbarsten: er zijn verschillende molens ontstaan: hangend, plat tegen de muur, op een oude werkbank, op de grond, op een flipperkast...

Toen Klaas de Jonge zijn grote collectie Afrikaanse kunst in de fabriek onderbracht ontstond er muziek in Weesp: alsof elk Afrikaans beeld, alsof elk gevonden voorwerp in de container, ontheemd of weggeworpen een nieuw bestaan kreeg. Een continue stroom van beelden, groot en klein grappig of met een zwaarder timbre... ook een gevonden dood vogeltje kreeg een ereplek... samen met het gouden kettinkje van Marja en de tractor van Tom en de deur van de buurvrouw, de tak uit Zweden, en natuurlijk het toetsenbord. Alles heeft zijn specifieke plek, die past als een handschoen, alles communiceert met alles of plotseling stukt de stem... hapert de film.... dan verschuift het beeld en wordt alles omgedraaid....nog passender, beter in die wankelende balans die zich zelf verstoren moet om steeds opnieuw te zijn.

Marja van Putten, 25-8-2010